ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן כו.

ואלו קרעין כו'. כתכל רבתי כמסכת שמחות (פ"ט): **ברוב לבור.** רוב ישראל: **ומעשה שפיה.** כשאול ויהונתן: **גרמו לנפשייהו.** דמרדו ביה והא דקאמר לא קטלי יהודי רוצה לומר בחנם: **לקול יפירי.** לקול כנורות שמרדו: ב) **אתיא קרע קרע** ג)מדוד: **שלש דלפום וארבעה.** כלומר ארבעה פסוקים: **אגא מלכא.** ואמלכא לא כתיב כלום: **היו גריס לרגם.** שהנכרי רגם ולא אמה: **משום שמועות רעות.** על הגלות מיבעי למיקרע: **אם המגילה.** זה הגויל: **ואם הדברים.** זה הכתב: **הספר.** מי שקיל להו נעמיתא מיבעי לי למיקרע על הגויל ועל הכתב דהוי כנשרף: **בזרוע.** שאין יכול להגיליו: **ומעשה שפיה.** דיהויקים אבל דנעמיתא דמלי לגליל לא מיקרע: **הא דפגע במקדש בריש.** כגון שנכנס לירושלים בשיה מיבה ומגדל דלא רואה ירושלים עד שראה בית המקדש קורע על המקדש ומוסיף על ירושלים אבל בשלא נכנס מיבה ופגע בירושלים בריש קורע על ירושלים בפני עצמה ועל המקדש בפני עצמו: **כל הקרעים רשאין למולגן.** לקפל נגד כתפיה: **כעין סולמות.** שאין מלקטין זה סמוך לזה אבל זה רחוק מזה שמלקט כרוחב כעין מעלות סולמות: מתוך

ו)ואלו קרעין שאין מתאחין [א]הקורע על אביו ועל אמו [ב]ועל רבו שלימדו תורה ועל נשיא ועל אב ב"ד [ג]ועל שמועות הרעות ועל ברכת השם ועל ספר תורה שנשרף [ד]ועל ערי יהודה ועל המקדש ועל ירושלים [ה]וקורע על מקדש ומוסיף על ירושלים [ו]אביו ואמו [ז]ורבו שלימדו תורה מגלן דכתיב [ח]ואלישע ראה והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו אבי אבי זה אביו ואמו רכב ישראל ופרשיו זה רבו שלימדו תורה מאי משמע כדמתרגם רב יוסף רבי רבי דטב להון לישראל בצלותיה מרתיכין ופרשין ולא מתאחין מגלן דכתיב [ט]ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים ממשמע שנאמר [י]ויקרעם איני יודע שלשנים אלא מלמד שקרועים ועומדים לשנים לעולם אמר ליה ריש לקיש לרבי יוחנן אליהו חי הוא אמר ליה כיון דכתיב [יא]ולא ראהו עוד לגבי דידיה כמת דמי [יב]נשיא ואב בית דין [יג]ושמועות הרעות מגלן דכתיב [יד]ויחזק דוד בבגדיו ויקרעם וגם כל האנשים אשר אתו ויספדו ויבכו ויצומו עד הערב על שאול ועל יהונתן בנו ועל עם ה' ועל בית ישראל כי נפלו בחרב שאול ויהונתן בנו ועל עם ה' ועל בית ישראל אלו שמועות הרעות א"ל רב בר שבא לרב כהנא ואימא עד דהוו כולהו א"ל על על הפסיק הענין ומי קרעינן אשמועות הרעות והא אמרו ליה לשמואל קטל שבור מלכא תריסר אלפי יהודאי במזיגת קסרי ולא קרע לא אמרו אלא ברוב צבור וכמעשה שהיה ומי קטל שבור מלכא יהודאי והא א"ל שבור מלכא לשמואל תיתי לי דלא קטלי יהודי מעולם התם אינהו גרמי לנפשייהו דא"ר אמי לקל יתירי דמזיגת קסרי פקע שורא דלודקיא [טו]על ברכת השם מגלן דכתיב [טז]ויבא אליקים בן חלקיה אשר על הבית ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר אל חזקיהו קרועי בגדים [יז]ת"ר [יח]אחד השומע ואחד השומע מפי השומע חייב לקרוע והעדים אינן חייבין לקרוע שכבר קרעו בשעה ששמעו בשעה ששמעו מאי הוי הא קא שמעי השתא לא ס"ד דכתיב [יט]ויהי כשמוע המלך חזקיהו ויקרע את בגדיו המלך קרע והם לא קרעו ולא מתאחין מגלן [כ]אתיא קריעה קריעה [כא]ספר תורה שנשרף מגלן דכתיב [כב]ויהי כקרא יהודי שלש דלתות וארבעה (כג) ויקרעה בתער הסופר והשלך אל האש אשר אל האח וגו' מאי שלש דלתות וארבעה אמרו ליה ליהויקים כתב ירמיה ספר קינות אמר להו מה כתיב ביה [כד]איכה ישבה בדד אמר להו אנא מלכא א"ל [כה]בכה תבכה בלילה אנא מלכא [כו]גלתה יהודה מעוני אנא מלכא [כז]דרכי ציון אבלות אנא מלכא [כח]היו צריה לראש אמר להו מאן אמרה [כט]כי ה' הוגה על רוב פשעיה מיד קדר כל אזכרות שבה ושרפן באש והיינו דכתיב [ל]ולא פחדו ולא קרעו את בגדיהם מכלל דבעו למיקרע אמר ליה רב פפא לאביי אימר משום שמועות הרעות א"ל שמועות רעות בההיא שעתא מי הוו א"ר חלבו אמר רב הונא הרואה ספר תורה שנקרע חייב לקרוע [לא]שתי קריעות אחד על הגויל ואחד על הכתב שנאמר [לב]אחרי שרוף המלך את המגלה ואת הדברים רבי אבא ורב הונא בר חייא הוו יתבי [לג] א) קמיה דרבי אבא בעא לאפנויי שקליה לטוטפתיה אחתיה אבי סדיא אתאי בת נעמיתא בעא למיבלעיה אמר השתא איחייבין לי שתי קריעות א"ל מנא לך הא והא בדידי הוה עובדא ואתאי לקמיה דרב מתנה ולא הוה בדיה אתאי לקמיה דרב יהודה ואמר לי הכי אמר שמואל לא אמרו [לד]אלא בזרוע וכמעשה שהיה ערי יהודה מגלן דכתיב [לה]ויבאו אנשים משכם משילו ומשמרון שמונים איש מגולחי זקן וקרועי בגדים ומתגודדים ומנחה ולבונה בידם להביא בית ה' וגו' א"ר [לו] חלבו אמר עולא ביראה [לז]אמר ר' אלעזר הרואה ערי יהודה בחורבנן אומר [לח]ערי קדשך היו מדבר וקורע ירושלים בחורבנה אומר [לט]ציון מדבר היתה ירושלם שממה וקורע בית המקדש בחורבנו אומר [מ]בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבותינו היה לשריפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה וקורע: קורע על מקדש ומוסיף על ירושלים: ורמינהו [מא]אחד השומע ואחד הרואה כיון שהגיע לצופים קורע וקורע על מקדש בפני עצמו ועל ירושלים בפני עצמה לא קשיא [מב]הא דפגע במקדש בריש הא דפגע בירושלים בריש תנו רבנן [מג]וכולן רשאין לשוללן ולמוללן וללוקטן ולעשותן כמין סולמות אבל לא לאחותן אמר רב חסדא ובאיחוי

ברכת השם מגלן. ועל ברכת השם דנכרים פליגי הכא בירושלמי אית דאמרי דנכשקה ישראל מומר הוה אבל דנכרי לא ואית דאמרי נכרי הוה ובפרק אחרון מיתות (סנהדרין דף ס.) נמי פליגי הא בש"ס שלנו בירושלמי הוה ריש לקיש קורע על ברכת השם: **ואחד** השומע **מפי** השומעים.

פירש בתוס' כגון מן העדים שאומרים זה ואם הוא אומר יכה יוסי את יוסי אין קורעין על זה וכן משמע בפ"ד מיתות (שם דף נו.): **אתיא** קריעה. תימה אם כן מלף כל קריעות שלא יתאחו מקריעה קריעה ושמא לא מיסתבר ליה: **קדר** כל האזכרות. תימה והא (כ) דקרעה בתער הסופר משמע כל המגילה ובירושלמי לא גרסינן האזכרות: **לא** אמרו אלא בזרוע. ובירושלמי גרס שנרפה מלך ישראל בזרוע:

משכם משילו. לא שייך הכא למיפרך ואימא עד דאיכה תלתא אבל קצת קשה דאימר מילתא יתירתא הוה דמגלחי זקן(כא) ומתגודדים כתיב בהאי קרא ורש לומר דלא שייך למימר דלא מלף כלל אלא קריעה ונעיל (ד' כא.) הכי קאמר נמי נהי דגמרת שפיר קריעה מ"מ לא מלף מיהא מעומד:

ובאיחוי

עין משפט נר מצוה

קפו א מיי' פ"ט מהל' אבל הלכה כ ג סמג עשין כ טוש"ע י"ד סי' שמ סעיף טו: **קפח** ב מיי' שם הלכה ה וש"ע יו"ד סי' שמ סעיף ט: הל"ש) טוש"ע שם סעיף ח ומיומן רמב סעי' מזן: **קפט** ג מיי' והל' אבל שם הלכה י טוש"ע שם ומיומן שם סעיף לו: **קצ** ד מיי' שם הלכה י וס"ה מהלכות תענית הלכה יז ח טוש"ע שם סעיף ה,ח ס"ק תקסא סעיף ח: **קצא** ה מיי' פ"ה מהל' תענית הלכה טז טוש"ע א"ח סעיף כ: **קצב** ו מיי' פ"ה מהל' אבל הלכה ג ופ"ט הלכה ב טור ש"ע י"ד שם סעיף ח: **קצג** ז מיי' שם ס"ע הלכה ה וס"ה מהל' מ"מ הלכה ט סמג עשין כ טוש"ע שם סעיף ח וס"ק רמב סעיף סה: **קצד** ח מיי' פ"ט מהל' אבל הלכה ב ו טוש"ע י"ד סי' שמ סעיף ח: **קצה** ט ו מיי' שם טור ש"ע שם סעיף לו: **קצו** כ ל מ נ ס מיי' שם הלכה ב ז ח ט טוש"ע שם סעיף לז: **קצז** ע פ צ מיי' פ"ה מהלכות תענית הלכה טו טוש"ע א"ח סי' תקסא סעיף ח כ: **קצח** ק מיי' שם הלכה ח וס"ע מהל' אבל הלכה ג טוש"ע א"ח שם סעיף ד ויומ"ע י"ד סי' שמ סעיף לט:

תורה אור השלם

1. וְאַלִישָׁע רֹאֶה וְהוּא מִצַּעֲק אָבִי אָבִי רֶכֶב יִשְׂרָאֵל וּפָרָשָׁיו וְלֹא רָאָהוּ עוֹד וַיַּחֲזֵק בִּבְגָדָיו וַיִּקְרָעֵם לִשְׁנַיִם קְרָעִים:
מלכים ב ב יב
2. וַיַּחֲזֵק דָּוִד בִּבְגָדָיו וַיִּקְרָעֵם וְגַם כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ: וַיִּסְפְּדוּ וַיִּבְכּוּ וַיָּצֻמוּ עַד הָעֶרֶב עַל שָׁאוּל וְעַל יְהוֹנָתָן בְּנוֹ וְעַל עַם יְיָ וְעַל בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי נָפְלוּ בַחָרֶב: שמואל ב א יא-יב
3. וַיָּבֹא אֲלִיקִים בֶּן חִלְקִיָּה אֲשֶׁר עַל הַבַּיִת וְשֶׁבְנָא הַסֹּפֵר וְיוֹאָח בֶּן אָסָף הַמַּזְכִּיר אֶל חִזְקִיָּהוּ קְרוּעֵי בְגָדִים וַיַּגִּדוּ לוֹ דִּבְרֵי רַב שָׁקֵה: מלכים ב יח לז
4. וַיְהִי כִּשְׁמֹעַ הַמֶּלֶךְ חִזְקִיָּהוּ וַיִּקְרַע אֶת בְּגָדָיו וַיִּתְכֵּס בְּשָׂק וַיָּבֹא בֵּית יְיָ:
מלכים ב יט א
5. וַיְהִי כִּקְרֹא יְהוּדִי שֶׁלֹשׁ דְּלָתוֹת וְאַרְבָּעָה יְקָרְעֵהוּ בְּתַעַר הַסֹּפֵר וְהַשְׁלֵךְ אֶל הָאֵשׁ אֲשֶׁר אֶל הָאֵשׁ עַד תֹּם כָּל הַמְּגִלָּה עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ:
ירמיהו לו כג
6. אֵיכָה יָשְׁבָה בָדָד הָעִיר רַבְּתִי עָם הָיְתָה כְּאַלְמָנָה רַבָּתִי בַגּוֹיִם שָׂרָתִי בַּמְּדִינוֹת הָיְתָה לָמַס: איכה א א
7. בָּכוֹ תִבְכֶּה בַּלַּיְלָה וְדִמְעָתָהּ עַל לְחָיֶהָ אֵין לָהּ מְנַחֵם מִכָּל אֹהֲבֶיהָ כָּל רֵעֶיהָ בָּגְדוּ בָהּ הָיוּ לָהּ לְאֹיְבִים: איכה א ב
8. גָּלְתָה יְהוּדָה מֵעֹנִי וּמֵרֹב עֲבֹדָה הִיא יָשְׁבָה בַגּוֹיִם לֹא מָצְאָה מָנוֹחַ כָּל רֹדְפֶיהָ הִשִּׂיגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים: איכה א ג
9. דַּרְכֵי צִיּוֹן אֲבֵלוֹת מִבְּלִי בָאֵי מוֹעֵד כָּל שְׁעָרֶיהָ שֹׁמֵמִין כֹּהֲנֶיהָ נֶאֱנָחִים בְּתוּלֹתֶיהָ נֻגּוֹת וְהִיא מַר לָהּ: איכה א ד
10. הָיוּ צָרֶיהָ לְרֹאשׁ אֹיְבֶיהָ שָׁלוּ כִּי יְיָ הוֹגָהּ עַל רֹב פְּשָׁעֶיהָ עֹלְלֶיהָ הָלְכוּ שְׁבִי לִפְנֵי צָר: איכה א ה
11. וְלֹא פָחֲדוּ וְלֹא קָרְעוּ אֶת בַּגְדֵיהֶם הַמֶּלֶךְ וְכָל עֲבָדָיו הַשֹּׁמְעִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: ירמיהו לו כ
12. וַיְהִי דְּבַר יְיָ אֶל יִרְמְיָהוּ אַחֲרֵי שְׂרֹף הַמֶּלֶךְ אֶת הַמְּגִלָּה וְאֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב בָּרוּךְ מִפִּי יִרְמְיָהוּ לֵאמֹר: ירמיהו לו כז
13. וַיָּבֹאוּ אֲנָשִׁים מִשְּׁכֶם מִשִּׁלֹה וּמִשֹּׁמְרוֹן שְׁמֹנִים אִישׁ מְגֻלְּחֵי זָקָן וּקְרֻעֵי בְגָדִים וּמִתְגֹּדְדִים וּמִנְחָה וּלְבוֹנָה בְּיָדָם לְהָבִיא בֵּית יְיָ: ירמיהו מא ה
14. עָרֵי קָדְשֵׁךְ הָיוּ מִדְבָּר צִיּוֹן מִדְבָּר הָיְתָה יְרוּשָׁלִַם שְׁמָמָה: ישעיהו סד ט
15. בֵּית קָדְשֵׁנוּ וְתִפְאָרְתֵּנוּ אֲשֶׁר הִלְּלוּךָ אֲבֹתֵינוּ הָיָה לִשְׂרֵפַת אֵשׁ וְכָל מַחֲמֻדֵינוּ הָיָה לְחָרְבָּה: ישעיהו סד י

מסורת הש"ס

(א) שמחות פ"ט, כ) [נעיל כב: ע"ש מהסדרין ס.], ג) [סנהדרין פ.], ד) [סנהדרין סט.], ה) [נ"ל קס רבי מנחם], ו) [נשלמות מיתה אמר ר' יהודה הרואה מי], ז) [נ"ל מאלישע].

הגהות הב"ח

(א) גמ' שלם דלמות ואלכנה יקרעה במתר הסופר: (ב) תוס' ד"ה קדר כו' והא דיקרעה בתער: (ג) ד"ה משכם כו' דמגלחי זקן וקרועי בגדים ומתגודדים כו' ולא מילף כלל אפילו קריעה:

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) גמ' רבי מנחם ורב הונא בר חייא הוו יתבי קמיה דרבי מנחם. נמתק תיבות קמיה דר' מנחם ונ"ב קס ר' מנחם. כך שמעתי ורואיתי יש מגיהים ולענ"ד אין צריך לזה דכבר נירך כ' כאלר שנגע בהוריות דף כ' ע"א דמלמה סתם ר' מנחם הוי יעוש"ה: ב) רש"י ד"ה אתיא קרע קרע מדוד עכ"ל. עיין שו"ת שבר אפרים מי' לו שכתב דטעות הדפוס הוא ועיין עוד ספר ד' דוד:

מוסף רש"י

קרועי בגדים. על גדופין שמעו מפי רבשקה, דכתיב (מ"ב יט) אשר שלחו מלך אשור אדוני לחרף אלהים חי (סנהדרין ס.). **והעדים.** כשמה שמעידין בפירוש מה שמעו אין חייבין לקרוע (שם). **הא** קא שמעי השתא. מפי עצמן (שם).

רבינו חננאל

אלו קרעים שאפורין באיחוי, פ' עשרה קרעים הללו, הקורע על אביו, ועל אמו, ועל רבו שלמדו חכמה, ועל נשיא, ועל אב בית דין, ועל שמועות הרעות, ועל ברכת השם, ועל ספר תורה שנשרף, ועל חורבן ערי יהודה, ועל חורבן המקדש. וקורע על חורבן בית המקדש, ומוסיף על חורבן ירושלים. אביו ואמו ורבו שלמדו חכמה מהבא, ואלישע ראה והוא מצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו, אבי אבי זה אביו ואמו, רכב ישראל ופרשיו זה רבו שלמדו חכמה, כדמתרגם, רבי רבי דטב להון לישראל בצלותך מן רתיכין ופרשין. ואע"ג דאליהו חי הוא, כיון דכתיב ביה ולא ראהו עוד, כמת הוא לגביה. ירושלמי כשם שקורעין על החכמים כך קורעין על תלמידיהן. איזהו תלמיד חכ' חזקיה אמר, כל השונה הלכות [ו]ועד תורה. אמר ר' יוסי, הדא דאת אמר בראשונה, אבל עכשיו אפילו הלכות.

אבוה בשם ר' יוחנן, כל שמבטל עסקיו מפני משנתו. הני, כל ששואלין אותו ומשיב. אמר ר' אושעיא, כגון אנן דרבינן משניתין עלינו וכן מתיבין ליה. אמר ר' אבא בר ממל, כל שיודע לבאר משנתו. ואגן אפילו רבותינו לא יכלי לבאר משנתנו. איזהו רבו כל שפחת לו תחלה, דברי ר' מאיר. ר' יהודה אומר, כל שרוב תלמודו מפנו כו'. א"ר אבהו אמר ר' יוחנן, הלכה כדברי מי שאומר כל שרוב תלמודו ממנו. שמואל חלץ בההוא שהאיר [עיניין] במשנתו. פי', כיאר לו משנתו זו ששינינו בתמיד, ושני מספתיחות היו לו אחד יורד לאמת השיתי ואחד פותח כיון. פי', היה מכניס ידו ומורידה עד שיחיי שהיא אמה, ואחר כך היה מגיע למנעול ופותחו. והאחד היה נכון לפניו מכניס ידו כנגדו ופותח. ולא מתאחין, שנאמר, ויקרעם לשנים קרעים. כמשמע שנאמר ויקרעם, איני יודע שהקריעה לשנים היא, אלא מה ת"ל לשנים, מלמד שקרועין לעולם לשנים. נשיא ואב בית דין ושמועות הרעות, שנאמר, ויחזק דוד בבגדיו ויקרעם וגם כל האנשים אשר אתו ויספדו ויבכו על שאול ועל ויונתן

ועל עם ה' ועל בית ישראל כי נפלו בחרב, שאול זה נשיא, יונתן זה אב בית דין, על עם ה' על בית ישראל, אלו שמועות רעות. ימקשין ואימא לא קרעינן עד דאיכא כולהו, ופרקינן על על. הפסיק, למיסרא דקרעינן על כל אחד בפני עצמו. ואסיקנא, לא אמרו דקרעינן על שמועות הרעות אלא ברוב צבור, וכמעשה דשאול, דהא שמואל שמע דקטל שבור מלכא י"ב אלפי יהודאי ולא קרע. **ועל ברכת השם**, אחד השומע ואחד השומע מפי השומע חייבין לקרוע, והעדים אין חייבין לקרוע שכבר קרעו בעת ששמעו, שנאמר ויהי בשמוע המלך את דבריהם ויקרע את בגדיו, המלך קרע והם לא קרעו עכשיו, שכבר קרעו. שנאמר ויבא אליקים בן חלקיהו אשר על הבית ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר אל חזקיהו קרועי בגדים ויגידו [לו] את דברי רבשקה. **ולא מתאחין מנא לן**, אתיא קריעה קריעה מהתם. ירושלמי מהו לקרוע בזמן הזה, משום ר' יוחנן אמרו משרבו הגדפנים בטלו מלקרוע. מהו לקרוע על הכנויים, נשמעיניה מההא, ריש לקיש הוה מהלך בדרך נזדמן לו כותי, הוה מגדף והוא קורע מגדף והוא קורע, נחת מן תמרא ריהב ליה מרתיקא גו ליביה (תרגום באכזן או באגרוף, מרחוק). פי' הכהו באגרוף על לבן). אמר ליה רשע אית סאנין לאמן מספקא לי איליין שקרתתי. הדא אמרת, שקורעין על כנויין בזמן הזה. **על שריפת התורה**, שנאמר, ויהי כקרא יהודי שלש דלתות וארבעה יקרעה בתער הסופר והשלך על האש, מהו שלש דלתות וארבע, תלת וארבע פסוקין. וכבולהי אמר אנא מלכא, כיון דשמע לפסוקי חמשי היו צריה לראש, אמר להו מי אמר, אמרו ליה כי ה' הוגה על רוב (פשעיה). מיד קרעה בתער הסופר, קדר כל האזכרות שבו ושרפן באש. וכתיב ולא פחדו ולא קרעו בגדיהם, מכלל דהוה להו למקרע. ירושלמי אמר ר' יוסי בשם רב, אין קורעין אלא על ספר תורה ששרפו מלך בזורע, כגון יהויקים בן יאשיהו וחבירו. **הרואה** תלמיד חכ' שמת, כרואה ספר תורה שנשרף. אמר ר' אבהו, יבא עלי אם טעמתי כלום כל אותו היום. ר' יוחנן הוה בצור, שמע [דמתן] בריה דר' אבהו, ואע"ג דאכל גובנא ושתה מיא, אסקוה צום כל ההוא יומא. אמר ר' חלבו אמר רב הונא, הרואה ספר תורה שנשרף חייב לקרוע שתים, אחת על המגילה ואחת על הדברים. שנאמר ויהי כדבר ה' אל ירמיהו אחרי שרוף (המלך) את המגילה ואת הדברים באש. ואסיקנא, אמר שמואל, אין חייבין לקרוע אלא בשרפת התורה בזרוע כמעשה שהיה, אבל אם בלעה נעימתה תפילי, כדאמר רב הונא בר חייא, לא. **ערי יהודה**, שנאמר, ויבא(ו) אנשים משכם משילו ומשומרון שמונים איש מגולחי זקן וקרועי בגדים. אמר ר' אלעזר, הרואה ערי יהודה בחורבנן, אומר. **ערי יהודה בחורבנן**, אומר. **הרואה ירושלים בחורבנה**, אומר, ציון מדבר היתה וקורע. **בית המקדש חרב**, אומר, בית קדשנו ותפארתנו אשר הללוך אבותינו היה לשרפת אש וכל מחמדנו היה לחרבה, וקורע. **ואחד השומע**, ואחד הרואה, כיון שהגיע לצופים קורע. **ואי פגע בירושלים תחלה**, קורע על ירושלים בפני עצמה, ועל מקדש בפני עצמו. **ואי פגע בבקדש תחלה**, קורע על המקדש, ומוסיף על ירושלים.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com